

O Janičce a její čarovné kočce

Janička byla jako všechny ostatní malé holčičky. Lišila se jen v jednom: měla hodně velké a odstálé uši. Její spolužáci z první A jí měli rádi a nikdy by je nenapadlo posmívat se jí. Zato Natálka z vedlejší třídy, ta jí dokázala pořádně znepríjemňovat život! Natálie byla nejenom zlomyslná, ale také hodně namyšlená. Věděla o sobě totiž, že je moc hezká.

Kdykoli uviděla Natálie Janičku na chodbě nebo třeba ve školní jídelně, nezapomněla se k ní přitočit a škodolibě ji popíchnout: „Hele, slone, zamávej na mě těma svýma plachtákama...“ říkala jí třeba. Anebo ji pozdravila: „Ahoj, ušoune ušatej. Vypadáš jak netopejř.“

Jana se vracela domů ze školy den za dnem sklíčenější. A protože maminka chodívala večer z práce hodně unavená, nechtěla jí holčička přidělovat další starosti. Tak se se svými smutky začala svěřovat alespoň velké černé kočce, která s nimi v jejich malém bytě žila. Ta kočka se jmenovala Saze a Jana měla velmi brzy přijít na to, že to není jen tak ledasjaká kočka. Saze totiž byla kočka kouzelná!

Jednoho dne, bylo to zrovna v pondělí odpoledne, seděla Jana v křesle a Saze jí odpočívala na klíně. Holčička si zase rozhořčeně stěžovala na Natálii a kočka jí k tomu tiše předla. Když Janička do-

vyprávěla, stala se najednou prapodivná věc: kočka se jí na klíně protáhla a pak náhle promluvila lidským hlasem: „Už se netrap, Janičko. Jdi zítra v klidu do školy a tam něco uvidíš.“ Dívka zírala na kočku s otevřenou pusou. Nakonec si pomyslela, že nejspíš na chvíli usnula a zdál se jí bláznivý sen. Přesto všechno její smutek jako zázrakem zmizel. A dokonce se začala po dlouhé době do školy zase těšit.

V úterý ráno bylo ve škole všechno vzhůru nohama. Kolem Natálie se tlačil dav dětí. Všechny udiveně civěly na její obličej. Před pouhou chvílí na něm totiž zlomyslné dívce vyrostla obrovská bradavice. A aby toho nebylo málo – ještě z ní trčely dlouhé chlupy. Dívka připomínala ježibabu z pohádky. Když Janička uviděla, že si spolužáci dělají z Natálie legraci, na malou chvíli pocítila cosi jako uspokojení. Pak se ale sama před sebou zastyděla. Šla k Natálce a přede všemi se jí zastala. Dívka s bradavicí na ni překvapeně pohlédla. Jak je možné, že jí pomáhá někdo, ke komu se nikdy nechovala hezky?

Po chvíli se děti rozešly do svých tříd. Natálie vzala Janičku za ruku, omluvila se jí za všechno ošklivé, co jí kdy provedla, a nabídla jí své přátelství... Dívky se objaly a v tu chvíli bradavice z Natáliiny tváře zmizela.

Sotva ten den dorazila Janička domů, pospíchala hned za svou milovanou kočkou. Došlo jí, že včera to nebyl sen, že Saze opravdu promluvila a že dokonce i nějakým kouzlem zařídila, aby dostala Natálka takhle drsně za vyučenou. Moc kočce děkovala.

Saze se opět líně protáhla a lidským hlasem odvětila: „Vůbec mi neděkuj. Za to, že nakonec všechno dobře dopadlo můžete jen vy dvě a nikdo jiný. Jedna z vás projevila soucit. A druhá pochopila, že krásou si nemůže být nikdo jistý napořád.“

A od té doby už nikdy kočka Saze nepromluvila. Nebylo třeba.